

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Koláře a soudkyň JUDr. Marie Korbelové a JUDr. Heleny Papouškové v právní věci

žalobkyně: **Česká spořitelna, a.s.**, IČO: 45244782,
se sídlem Olbrachtova 1929/62, 140 00 Praha 4,
zastoupené JUDr. Dušanem Dvořákem,
advokátem v Brně, Hlinky 5015/118, 603 00,

proti
žalované: **BONUS obchodní agentura, spol. s r.o.**, IČO: 46682341,
se sídlem Pekárenská 79, 370 04 České Budějovice,
zastoupené Mgr. Martinem Heřmánkem,
advokátem se sídlem Panská 5, 110 00 Praha 1,

o 81.264.365,34 Kč s příslušenstvím, o žalobě na obnovu řízení,
o odvolání žalované proti usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 9.1.2020,
č.j. 21 C 223/2017-M37,

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci I. **potvrzuje.**

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně zamítl návrh na odklad vykonatelnosti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích z 11.4.2019, č.j. 22 Co 115/2019-247 a rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích z 8.10.2018, č.j. 21 C 223/2017-181. V odstavci II. pak rozhodl tak, že řízení o žalobě na obnovu řízení se přerušuje do rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky o dovolání žalované vedeném pod sp. zn. 29 Cdo 2973/2019. Rozhodnutí ohledně výroku v odstavci I. odůvodnil tím, že žalobou na obnovu řízení se žalovaná domáhá obnovy řízení, v němž bylo rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích z 8.10.2018, č.j. 21 C 223/2017-181 a k jejímu odvolání poté rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích z 11.4.2019, č.j. 22 Co 115/2019-247. Současně žalovaná navrhla, aby bylo rozhodnuto o odkladu vykonatelnosti těchto rozhodnutí a o přerušování řízení na obnovu řízení do rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR o dovolání ve věci samé. Důvod pro povolení obnovy řízení spatřuje žalovaná ve skutečnosti, že v souvisejícím insolvenčním řízení vedeném pod sp. zn. KSCB 44 INS 31882/2014, v němž je žalobkyně navrhovatelkou a žalovaná dlužnicí, došlo v důsledku rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR z 19.8.2019 k navrácení řízení do fáze řízení v prvním stupni. Následně bylo v důsledku zpětvzetí návrhu řízení zastaveno usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích z 27.11.2019, když předmětný výrok nabyl právní moci k 3.12.2019. V důsledku toho došlo k navrácení lhůty pro právo požadovat náhradu škody dle § 147 insolvenčního zákona, což představuje novou skutečnost, neboť v napadených rozsudcích soudy obou stupňů vyšly z toho, že toto právo pro marné uplynutí zákonné lhůty zaniklo a příslušnou kompenzační námitkou se dále nezabývaly. S poukazem na ust. § 235a, c o.s.ř. dále soud prvního stupně uvedl, že neshledal pravděpodobným, že návrhu na obnovu řízení bude vyhověno, a proto návrh na odklad vykonatelnosti napadených rozsudků zamítl. Opětovně běžící lhůta pro uplatnění náhrady škody vůči insolvenčnímu navrhovateli sama o sobě nepředstavuje skutečnost, kterou žalovaná nemohla bez své viny použít v předchozím řízení a která může přivodit

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.
Vypravila: Houdková.

pro ni příznivější výsledek. Pokud má žalovaná za to, že je namístě uplatnit nárok vůči žalobkyni ve smyslu § 147 insolvenčního zákona, pak tak musí učinit v zákonné lhůtě bez ohledu na řízení, v němž toto marně uplatňovala jako kompenzační námitku. Z usnesení o zastavení insolvenčního řízení se dále podává, že soud prvního stupně žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, a to s odůvodněním, že nelze učinit jednoznačný závěr, kdo procesně zavinil nutnost zastavení insolvenčního řízení. Přestože se proti tomuto výroku žalovaná odvolala, i v souvislosti s ním nelze dovést alespoň přiměřenou míru pravděpodobnosti, že žaloba na obnovu řízení ve věci samé bude úspěšná. Výrok ohledně přerušení řízení odůvodnil soud prvního stupně ust. § 235b odst. 3 o.s.ř.

2. Proti tomuto usnesení, a to pouze proti výroku v odstavci I. podala odvolání žalovaná. V něm zejména uvedla, že soud prvního stupně implicitně vychází ze závěrů, že uplatnila svůj nárok na náhradu škody způsobené podaným insolvenčním návrhem žalobkyně kompenzační námitkou vůči původní žalobě v rozporu s podmínkami stanovenými insolvenčním zákonem. Žalovaná má však za to, že svůj návrh uplatnila řádným způsobem a včas v rámci předmětného řízení. Soud prvního stupně zjevně vychází z výkladu insolvenčního zákona, který spojuje počátek běhu lhůty pro uplatnění nároku na náhradu škody dle § 147 insolvenčního zákona ve všech případech již s prvostupňovým rozhodnutím o zastavení řízení, odmítnutí insolvenčního návrhu vinou insolvenčního navrhovatele či zamítnutí insolvenčního návrhu, a to bez ohledu na nabytí právní moci takového rozhodnutí, zejména pokud je vůči němu podáno odvolání. Není zcela zřejmé, jak se soud staví k otázce, zda je možnost odlišného rozhodnutí o v původním řízení uplatněné kompenzační námitce důvodem pro povolení obnovy řízení a bude to patrně předmětem dalšího postupu v rámci řízení o obnově. Pokud soud neshledává pravděpodobným, že žalobě bude vyhověno, lze dovést, že se přiklání k negativní odpovědi. S takovým závěrem nelze podle žalované souhlasit, neboť následně prokázání chybnosti pravomocného rozhodnutí ve vztahu k uplatněné kompenzační námitce nepochybně představuje důvod pro povolení obnovy řízení dle ust. § 228 o.s.ř., když žalovanou uplatněná kompenzační námitka měla v řízení přímou souvislost s pohledávkami žalobkyně vymáhanými původní žalobou, neboť právě na jejich základě byl žalobkyni podán insolvenční návrh, kterým byla žalované způsobena škoda uplatněná formou kompenzační námitky. Žalovaná nesouhlasí rovněž s tím, že skutečnosti uvedené v žalobě nemohou přivodit při ni příznivější výsledek také z důvodu nejasnosti výkladu ohledně počátku běhu lhůty dle ust. § 147 insolvenčního zákona. Poukázala na vzájemně rozpornou praxi Nejvyššího soudu ČR, např. rozsudky z 31.5.2016 sp. zn. 29 ICdo 12/2014 a z 30.7.2019 sp. zn. 29 Cdo 1726/2019. Za situace, kdy bylo insolvenční řízení pravomocně zastaveno pro zpětvzetí insolvenčního návrhu navrhovatelem (v předmětném řízení žalobkyní) ke konci roku 2019, čímž došlo plně k odklizení účinku počátku běhu lhůty pro uplatnění náhrady škody nebo jiné újmy způsobené vedením insolvenčního řízení vůči navrhovateli dle § 147 insolvenčního zákona a tedy k navrácení této lhůty, jsou jakékoliv pochybnosti o včasnosti podání návrhu žalovanou zcela bezpředmětné, neboť k marnému uplynutí šestiměsíční lhůty od rozhodnutí o zastavení insolvenčního řízení dosud zcela jistě nedošlo, když tato skutečnost je přitom sama o sobě způsobilá přivodit pro žalovanou příznivější výsledek předmětného řízení. Jestliže se soud prvního stupně odvolává na usnesení o zastavení insolvenčního řízení, poukazuje žalovaná na to, že k odvolání žalované došlo ke změně usnesení Vrchního soudu v Praze č.j. KSCB 44 INS 31882/2014, 4 VSPH 1738/2019-A-200 z 8.1.2020, kterým byla žalované vystupující v insolvenčním řízení jakožto dlužník pravomocně přiznána náhrada nákladů insolvenčního řízení v plném rozsahu a navrhovatelé (žalobkyni) naopak stanovena povinnost k jejich úhradě. Soud prvního stupně se mylí, pokud dovozuje, že věc v souvislosti s rozhodováním o náhradě nákladů insolvenčního řízení a zavinění zastavení insolvenčního řízení nelze dovést přiměřenou míru pravděpodobnosti, že žaloba na obnovu řízení ve věci samé bude úspěšná, neboť nárok na náhradu škody vůči insolvenčnímu navrhovateli samozřejmě v zásadě nelze dlužníkovi přiznat v případě, kdy zastavení insolvenčního řízení zavinil právě tento dlužník. Rozhodování o procesním zavinění zastavení insolvenčního řízení přitom bylo zásadní otázkou řešenou v odvolacím řízení proti

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.

Vypravila: Houdková.

usnesení o zastavení Vrchním soudem v Praze, který se vyslovil v neprospěch insolvenční navrhovatelky, tedy žalobkyně. Z těchto důvodů mělo být návrhu žalované na odložení vykonatelnosti vyhověno, neboť je naplněn zákonný důvod, když je pravděpodobné, že žalobě na obnovu řízení nebo pro zmatečnost bude vyhověno. Žalovaná navrhovala, aby byl napadený výrok změněn tak, že se odkládá vykonatelnost rozsudků Krajského soudu v Českých Budějovicích z 11.4.2019, č.j. 22 Co 15/2019-247 a Okresního soudu v Českých Budějovicích z 8.10.2018, č.j. 21 C 223/2017-181 v celém rozsahu.

3. Ve svém vyjádření k odvolání žalované žalobkyně uvedla, že posouzení pravděpodobnosti vyhovění žalobě leží zcela v dikci příslušného soudu, jak lze dovodit nejenom ze znění ust. § 235c o.s.ř., ale taktéž z komentářové literatury (Šínová, Renáta § 235c /Odklad vykonatelnosti/. in: Svoboda, K. a kol. Občanský soudní řád. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 867). V posuzované věci soud ani alespoň přiměřenou míru pravděpodobnosti, že žaloba na obnovu řízení ve věci samé bude úspěšná, neshledal. Z argumentace žalované není zcela zřejmé, z jaké skutečnosti dovozuje pravděpodobnost, že jejímu návrhu na obnovu řízení bude vyhověno. Pokud má naplnění podmínky § 235c o.s.ř. vyplývat z žalovanou tvrzeného navrácení lhůty dle § 174 odst. 4 insolvenčního zákona, k němuž mělo dojít vydáním Usnesení Nejvyššího soudu a zpětvzetím insolvenčního návrhu, pak žalobkyně v souladu se soudem prvního stupně z těchto skutečností pravděpodobnost úspěchu s návrhem žalované neshledává. Pokud Nejvyšší soud, když se zabýval otázkou, zda byl insolvenční návrh žalobkyně podán důvodně či nikoliv, dospěl k závěru, že tento důvodný byl z pohledu argumentace mnohosti věřitelů u předlužení, byl tak postup žalobkyně v souladu s právem. Pokud byl insolvenční návrh důvodný, nemohlo ani teoreticky dojít ke vzniku škody, kterou by takovýmto insolvenčním návrhem měla žalobkyně podle tvrzení žalované této způsobit. Ke vzniku škody nemohlo dojít ani od období vydání usnesení Nejvyššího soudu o vrácení insolvenčního řízení k prvostupňovému insolvenčnímu soudu do zastavení insolvenčního řízení z důvodu zpětvzetí insolvenčního návrhu ze strany žalobkyně. V návaznosti na usnesení Nejvyššího soudu a vrácení insolvenčního řízení k insolvenčnímu soudu doplnila žalobkyně, s ohledem na změnu poměrů, která v mezidobí nastala, svůj insolvenční návrh, který odůvodnila skutečnostmi osvědčujícími naplnění podmínek úpadku, zejména doplnila svůj insolvenční návrh o jí v té době jediného dalšího známého věřitele. Ve stejném období, tj. na začátku září 2019, však byla pohledávka tohoto jediného dalšího známého věřitele ze strany žalované uhrazena. Jakmile tuto skutečnost žalobkyně z vyjádření žalované uveřejněného v insolvenčním rejstříku zjistila, v bezprostřední návaznosti na toto zjištění vzala svůj insolvenční návrh zpět. Nikoliv z procesního, ale ze skutkového hlediska to tedy byla žalovaná, která s cílem zabránit prohlášení jejího úpadku způsobila zastavení insolvenčního řízení. Ze strany žalobkyně jí tak žádná škoda způsobena být nemohla, neboť žalobkyně jednala zcela v souladu s právem. I v případě, že by došlo k navrácení lhůty dle ust. § 144 odst. 4 insolvenčního zákona, žalované nevznikla ve smyslu § 147 odst. 1 insolvenčního zákona žádná škoda, kterou by tato mohla uplatňovat. Ani skutečnost navrácení předmětné lhůty nemůže zaručit pravděpodobnost úspěchu žalované s žalobou na obnovu řízení. Dále žalobkyně uvedla, že skutečnost, že odvolací soud přistoupil k posouzení otázky náhrady nákladů za insolvenční řízení čistě z procesního hlediska, když následoval judikaturu Ústavního soudu a jeho výklad pojmu „zavinění“ použitý v ust. § 146 odst. 2 o.s.ř., jak vyplývá z bodu 10. usnesení Vrchního soudu v Praze z 8.1.2020, č.j. KSCB 44 INS 31882/2014, 4 VSPH 1738/2019-A-200, jímž bylo právě usnesení o zastavení řízení změněno, nemůže mít vliv na úspěch žalované ve věci, tj. vliv na změnu napadených rozhodnutí. Posouzení procesního zavinění z hlediska vzniku povinnosti na náhradu nákladů řízení nelze zaměňovat s posouzením pojmu zavinění z hlediska existence nároku na náhradu škody dle § 147 odst. 1 insolvenčního zákona. Žalobkyně navrhovala potvrzení napadeného usnesení.
4. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas a osobou k tomu oprávněnou, přezkoumal napadené usnesení podle § 212 a § 212a o.s.ř. Dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.
Vypravila: Houdková.

5. Podle § 228 odst. 1 písm. a) o.s.ř. žalobou na obnovu řízení účastník může napadnout pravomocný rozsudek nebo pravomocné usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé: jsou-li tu skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, které bez své viny nemohl použít v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek uvedených v ust. § 205a a § 211 a též před odvolacím soudem, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci.
6. Podle ust. § 147 odst. 1 insolvenčního zákona bylo-li řízení o insolvenčním návrhu zastaveno nebo byl-li insolvenční návrh odmítnut vinou insolvenčního navrhovatele, má osoba, které zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu vznikla škoda nebo jiná újma, právo na náhradu takové škody nebo jiné újmy vůči insolvenčnímu navrhovateli. V pochybnostech se má za to, že insolvenční navrhovatel zavinil zastavení insolvenčního řízení nebo odmítnutí insolvenčního návrhu. Podle odstavce 4 téhož ustanovení žalobu, kterou uplatňuje práva podle odstavců 1 až 3, musí dlužník podat nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí, jímž se končí řízení o insolvenčním návrhu, a jiná osoba nejpozději do 6 měsíců od zveřejnění tohoto rozhodnutí v insolvenčním rejstříku; o žalobě však nelze rozhodnout před právní mocí tohoto rozhodnutí. Nejde o incidenční spor.
7. V posuzovaném případě má odvolací soud, shodě se soudem prvního stupně, za to, že návrh žalované na odklad vykonatelnosti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích z 11.4.2019, č.j. 22 Co 115/2019-247 a rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích z 8.10.2018, č.j. 21 C 223/2017-181 je namísto zamítnout, neboť není pravděpodobné, že žalobě na obnovu řízení podané žalovanou bude vyhověno. Je tomu tak podle názoru odvolacího soudu proto, že navrhovatelkou namítaná skutečnost, tj. zastavení insolvenčního řízení a s tím související právo uplatnit žalobou náhradu škody dle ust. § 147 insolvenčního zákona, není onou kvalifikovanou skutečností připouštějící povolení obnovy řízení ve smyslu ust. § 228 odst. 1 písm. a) o.s.ř. Navíc tato skutečnost v době vyhlášení žalobou na obnovu řízení napadených rozhodnutí ještě neexistovala. Právo uplatnit žalobou nárok na náhradu škody vzniklo nejdříve ke dni 3.12.2019, kdy nabyl právní moci výrok v odstavci I., o zastavení insolvenčního řízení usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích z 27.11.2019, č.j. KSCB 44 INS 31882/2014-A-187, zatímco Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl rozsudkem č.j. 22 Co 115/2019-247 již dne 11.4.2019. Jakkoliv nelze obecně vyloučit vznést v řízení námitku započtení, ať už jako obranu proti návrhu nebo jako návrh vzájemný, navrhovatelkou zmiňovaná náhrada škody dle insolvenčního zákona představuje specifickou skutkovou podstatu náhrady újmy, která v souladu s dikcí ust. § 147 insolvenčního zákona předpokládá uplatnění v prekluzivní šestiměsíční lhůtě u civilního soudu. Aby tedy vůbec bylo možno takovou pohledávku započítávat, bylo by nutno tak zřejmě učinit teprve v návaznosti na její uplatnění žalobou, čímž bude prokázáno, že tato pohledávka dosud trvá, přičemž dokud taková pohledávka nebude judikátní, nelze ji hodnotit jako způsobilou k započtení ve smyslu ust. § 1987 o.z. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud usnesení soudu prvního stupně ve výroku v odstavci I. jako věcně správné podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.
8. K projednání odvolání nebylo třeba nařizovat jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustné dovolání za podmínek ust. § 237 o.s.ř., a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně u Okresního soudu v Českých Budějovicích.

České Budějovice 16. června 2020

JUDr. František Kolář v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.
Vypravila: Houdková.